

Het holst van de nacht

Michael Connelly bij Boekeryj:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
De laatste coyote (Hartzuur)
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
De stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man
De wet van de onschuld
Het holst van de nacht

boekeryj.nl

Michael Connelly

Het holst van de nacht

Jarenlang wist hij uit handen van de politie
te blijven – totdat Renée Ballard en
Harry Bosch hem op het spoor komen

ISBN 978-90-225-9496-4
ISBN 978-94-023-1830-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Dark Hours*
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 by Hieronymus, Inc.
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Robert Pepin,
vertaler, redacteur, vriend vanaf het begin.
Merci beaucoup, mon ami.*

DEEL 1

MIDDERNACHT-
MANNEN

1

De regen had echte regen moeten zijn en zou een domper op de jaarlijkse regen van lood hebben gezet, maar de weersvoorspelling zat ernaast. De hemel was blauwzwart en helder. En Renée Ballard zette zich schrap voor het schietfestijn terwijl ze positie koos onder het viaduct bij Cahuenga, aan de noordkant van de afscheiding. Ze was liever alleen geweest, maar ze zaten met zijn tweeën in de auto en haar partner had er geen zin in op de koop toe. Rechercheur Lisa Moore van de afdeling Seksueel Geweld van bureau Hollywood was een veterane van de dagploeg die gewoon naar huis wilde, naar haar vriend. Maar op oudejaarsavond was het altijd alle hens aan dek. Tactische paraatheid: iedereen binnen de afdeling in uniform, twaalf uur op, twaalf uur af. Ballard en Moore hadden vanaf 18.00 uur gewerkt en het was rustig geweest. Maar zo dadelijk zou het op de laatste dag van het jaar twaalf uur slaan en zouden de problemen beginnen. Daar kwam bij dat de Middernachtmannen ook ergens rondliepen. Ballard en haar terughoudende partner moesten zich gereedhouden om snel in actie te komen als de oproep kwam.

‘Moeten we hier blijven?’ vroeg Moore. ‘Ik bedoel: moet je die mensen zien. Hoe kunnen ze zo leven?’

Ballard liet een onderzoekende blik gaan over de onderkomens die aan beide kanten van de weg onder het viaduct stonden, zelfgebouwd van gedumpte dekzeilen en afgedankt bouwmetaal. Ze

zag een paar kooktoestellen staan, mensen hingen rond bij hun schamele kampementen. Het was er zo vol dat een paar tenten zelfs tegen de mobiele toiletten aan stonden, die de gemeente op het trottoir had neergezet om ter plaatse althans de schijn van waardigheid en hygiëne op te houden. Ten noorden van het viaduct, tegen de heuvel op, was een woonwijk met appartementen die bekendstond als de Dell. Na meerdere aangiften over mensen die zich in de buurt op straat en in tuinen ontlastten, was de stad met deze mobiele toiletten over de brug gekomen. Een ‘humanitaire inspanning’, zo zeiden ze.

‘Je zegt het alsof ze zelf onder een brug willen wonen,’ zei Ballard. ‘Alsof ze de vrije keus hebben. Waar moeten ze anders heen? Ja, de overheid zet er toiletten neer. Dat helpt tegen de stront, maar dan heb je ’t wel gehad.’

‘Nou ja,’ zei Moore, ‘het ziet er toch niet uit! Onder elke brug in de hele stad, verdomme. Het lijkt de derde wereld wel. Straks jaagt het de mensen de stad nog uit.’

‘Dat gebeurt nu al,’ zei Ballard. ‘Hoe dan ook, we blijven hier. Ik heb hier de afgelopen vier oudejaarsavonden gestaan en dit is de veiligste plek waar je kunt zijn als het schieten begint.’

Er viel een stilte. Ballard had zelf ook al overwogen weg te gaan; terug naar Hawaï, misschien. Niet vanwege het hardnekkige daklozenprobleem dat Los Angeles in zijn greep had. Nee, vanwege alles. Vanwege de stad, het werk, het leven. Het was een slecht jaar geweest, met een pandemie, sociale onrust en geweld. De politie werd in het verdomhoekje gezet en zichzelf erbij. Er werd op haar gespuugd, letterlijk en figuurlijk, door de mensen voor wie ze dacht op te komen, de mensen die ze beschermde. Het was een harde les; een gevoel van futiliteit had bezit van haar genomen en was nu doorgedrongen tot in het merg. Ze was aan een soort pauze toe. Misschien moest ze haar moeder eens opsporen in de bergen van Maui en proberen na al die jaren het contact te herstellen.

Ze nam een hand van het stuur en hield haar mouw voor haar

neus. Dit was de eerste keer dat ze weer in uniform was sinds de protesten. Ze rook traangas. Ze had haar uniform twee keer chemisch laten reinigen maar de stank was erin vastgebakken, voor altijd. Een krachtige herinnering aan het afgelopen jaar.

De pandemie en de protesten hadden alles veranderd. Het departement was van proactief naar reactief gegaan. En die verandering had Ballard op de een of andere manier losgeslagen. Ze overwoog meer dan eens ontslag te nemen, merkte ze. Dat wilde zeggen, tot de Middernachtmannen op het toneel kwamen. Die hadden haar weer van een doel voorzien.

Moore keek op haar horloge. Ballard zag het en wierp een blik op de klok op het dashboard. Die stond precies een uur verkeerd, dus was het nu twee voor twaalf.

‘O help. Daar gaan we,’ zei Moore. ‘Moet je die gast zien.’

Ze keek uit het raam naar een man die op de auto afliep. Het was nog geen vijftien graden, maar hij droeg geen bovenkleding en hij hield zijn broek, die stijf stond van het vuil, met zijn hand op. Een mondkapje droeg hij ook niet. Moores raam stond op een kier, maar ze drukte nu op het knopje en sloot de auto af.

De dakloze man klopte op het raam. ‘Hé, mevrouw de agent, ik heb een probleempje hier,’ klonk het gedempt.

Ze zaten dan wel in Ballards ongemarkeerde dienstauto, maar ze had de alarmlichten achter de grille aangezet toen ze in de middenberm parkeerde. Bovendien waren ze volledig in uniform.

‘Meneer, ik kan niet met u praten als u geen mondkapje draagt,’ zei Moore luid. ‘Haal eerst een mondkapje.’

‘Maar ik ben bestolen,’ zei de man. ‘Die klootzak daar heeft mijn rommel gejat terwijl ik lag te slapen.’

‘Meneer, ik kan u niet helpen als u geen mondkapje draagt,’ zei Moore.

‘Ja, verdomme zeg, ik heb geen mondkapje!’

‘Dan spijt het me, meneer,’ zei ze. ‘Zonder mondkapje kunnen we niet praten.’

De man gaf een mep tegen het raam, vlak bij Moores gezicht. Ze deinsde achteruit, al was de klap niet bedoeld om het glas te breken.

‘Meneer, ga weg van de auto,’ beval Moore.

‘Krijg de tyfus,’ zei hij.

‘Meneer, als ik uit de auto moet komen, gaat u mee naar de districtsgevangenis,’ zei Moore. ‘Als u geen corona hebt, krijgt u het daar wel. Wilt u dat?’

De man draaide zich om. ‘Krijg de tyfus,’ zei hij weer. ‘Kutpolitie.’

‘Dat hebben we eerder gehoord,’ zei Moore.

Ze keek weer op haar horloge en Ballard keek weer op de dashboardklok. Het was de laatste minuut van 2020. Voor Moore en de meeste mensen in de stad en de hele wereld kon het jaar niet snel genoeg afgelopen zijn.

‘Jezus,’ zei Moore. ‘Kunnen we ergens anders heen, ja?’

‘Te laat,’ zei Ballard. ‘En ik zei al, hier onder de brug zijn we veilig.’

‘Niet voor die gasten,’ zei Moore.

2

Het was net een zak popcorn in de magnetron. Tijdens het aftellen naar het nieuwe jaar klonken een paar losse pops, daarna kwam de waternal waarin de frequentie van schoten het onmogelijk maakte nog afzonderlijke schoten te onderscheiden. Een symfonie van schoten. Vijf minuten lang klonk een onafgebroken salvo terwijl vrolijke gasten het nieuwe jaar verwelkomden met een decennia oude traditie van de stad Los Angeles.

Het deed er niet toe dat alles wat omhoogging ook weer op aarde neer moest komen. Elk nieuw jaar in de Stad der Engelen begon met een risico.

Natuurlijk kreeg het wapengeweld gezelschap van toegestaan vuurwerk; het geluid was uniek voor de stad en in de loop der jaren even betrouwbaar als de jaarwisseling. Op het appel werd gewed of er meer of minder dan achttien telefoontjes waren binnengekomen die met de loodregen te maken hadden. De meeste slachtoffers waren voorruiters; vorig jaar had Ballard een oproep gekregen om in een nachtclub te gaan kijken. Er was een kogel door een daklicht gevallen en een stripster had hem op haar schouder gekregen terwijl ze op het toneel stond te dansen. De vallende kogel had haar nog geen schrammetje toegebracht, maar een gekarteld stuk glas van het daklicht had een klant die voor haar zat een nieuwe scheiding in zijn haar bezorgd. Hij zag af van aangifte, omdat dat zou onthullen dat zijn aanwezigheid aldaar niet over-

eenstemde met wat hij zijn gezin had verteld.

De surveillancewagens handelden alle oproepen af, hoe vaak er ook werd gebeld, tenzij een rechercheur werd vereist. Ballard en Moore wachtten op één oproep in het bijzonder: de Middernachtmannen. Het was een pijnlijk gegeven dat je soms moest wachten tot criminelen opnieuw toesloegen, in de hoop op een fout of een nieuw bewijsstuk dat tot oplossing van een misdrijf kon leiden.

‘Middernachtmannen’ was het officiële etiket dat Ballard op een team van verkrachters had geplakt die binnen vijf weken twee vrouwen hadden verkracht. Beide verkrachtingen hadden plaatsgevonden aan de vooravond van een vakantieperiode: Thanksgiving en kerstavond. De zaken waren gekoppeld door de *modus operandi*; niet door DNA, want de Middernachtmannen namen voorzorgen om geen DNA achter te laten. Elke verkrachting begon kort na middernacht en duurde wel vier uur. De overvallers verkrachtten de vrouwen om beurten in hun eigen bed en maakten een einde aan de marteling door een groot stuk van hun haar af te snijden met het mes dat ze hun slachtoffers tijdens de afschuwelijke beproeving tegen de hals hadden gehouden. De vrouwen waren ook op andere manieren vernederd, wat de misdrijven nauwer aan elkaar verbond dan het feit dat ze, wat zelden gebeurde, door een tweetal waren gepleegd.

Ballard had dienst gehad vanaf middernacht en beide zaken behandeld. Daarna had ze de zaken overgedragen aan de drie rechercheurs van de afdeling Seksueel Geweld van de dagploeg van bureau Hollywood. Lisa Moore was een van hen. Aangezien Ballard dienst had gehad toen de misdrijven werden gepleegd, werd ze informeel aan het team toegevoegd.

In eerdere jaren zou een tweetal verkrachters meteen de aandacht hebben getrokken van de eenheid Seksuele Misdrijven die vanuit het Police Administration Building in het centrum opereerde als onderdeel van de eliteafdeling Moordzaken. De eenheid was echter ontbonden na bezuinigingen door de gemeente en seksuele misdrijf-

ven werden nu behandeld door de rechteams van de afdelingen zelf. Het was een voorbeeld van de manier waarop activisten die het budget van de politie wilden verlagen indirect hun doel hadden bereikt. De motie werd afgewezen door de politiek, maar de politiedienst was door zijn geld heen na de protesten die volgden op de dood van George Floyd bij het optreden van de politie in Minneapolis. Na weken van tactische paraatheid en bijkomende kosten was het geld op; het resultaat was een stop op werving van personeel, ontbinding van eenheden en een punt achter meerdere programma's. In feite was de politiedienst op een aantal cruciale terreinen gekort.

Het leidde tot een verslechtering van de dienstverlening aan de gemeenschap en Lisa Moore was daar zelf bij uitstek een voorbeeld van. Het onderzoek naar de Middernachtmannen werd niet ondergebracht bij een gespecialiseerde eenheid met voldoende middelen en rechercheurs die een aanvullende opleiding en ervaring hadden in onderzoek naar seriemisdrijven, maar bij de overbelaste en onderbezette afdeling Seksueel Geweld van bureau Hollywood, die verantwoordelijk was voor het onderzoek naar elke verkrachting, poging tot verkrachting, aanranding, ongewenste intimiteit, exhibitionisme en aangifte van pedofilie in een uitgestrekt, dichtbevolkt gebied. Moore was niet anders dan veel anderen op het bureau, die na de protesten probeerden zo weinig mogelijk te doen tot aan hun pensioen, hoe ver dat ook nog in het verschiet lag. Ze beschouwde de Middernachtmannen als een zaak die haar tijd kostte en haar afleidde van haar normale acht-tot-vijf bestaan, waarin ze de eerste helft van de dag plichtmatig papierwerk deed en daarna een minimale hoeveelheid onderzoek verrichtte, en het bureau alleen verliet als het werk niet per telefoon of computer kon worden gedaan. De opdracht om samen met Ballard op oudejaarsavond nachtdienst te draaien had ze beschouwd als een grove belediging en een groot ongemak. Ballard had de opdracht daarentegen gezien als een kans om twee aanranders te pakken te krijgen die vrouwen mishandelden.

‘Nog iets over vax gehoord?’ vroeg Moore.

Ballard schudde haar hoofd.

‘Niet meer dan jij, waarschijnlijk,’ zei ze. ‘Volgende maand – misschien.’

Nu schudde Moore haar hoofd.

‘Wat een eikels ook,’ zei ze. ‘We zijn verdomme hulpverleners. Als de brandweer wordt geprikt, moeten wij ook. Nu zetten ze ons in dezelfde groep als winkelpersoneel.’

‘De brandweer wordt beschouwd als zorgpersoneel,’ zei Ballard. ‘Wij niet.’

‘Weet ik wel, maar het gaat om het principe. Onze vakbond is naatje.’

‘Het gaat niet om de vakbond. Het gaat om de gouverneur, de zorg, weet ik wat allemaal.’

‘Kutpolitici.’

Ballard ging er verder niet op in. De klacht werd vaak gehoord op appels en in surveillancewagens in de hele stad. Zoals zo velen van de afdeling had Ballard al COVID-19 opgelopen. In november was ze drie weken buiten westen geweest en nu hoopte ze maar dat ze genoeg antilichamen had om het uit te houden tot vaccinatie.

In de broeierige stilte die viel stopte er een surveillancewagen naast hen, aan de kant van Moore en op een van de twee rijstroken richting zuid.

‘Ken jij die gasten?’ vroeg Moore, en ze tastte naar het vensterknopje.

‘Helaas wel,’ zei Ballard. ‘Doe je mondkapje voor.’

Agenten Smallwood en Vitello leden aan een chronische overmaat aan testosteron. Ze dachten tevens dat ze ‘te gezond’ waren om het virus op te lopen en hielden zich niet aan de vanuit de afdeling opgelegde mondkapjesplicht.

Moore trok haar mondkapje voor en liet het raam zakken.

‘En, hoe is het in de viswinkel?’ zei Smallwood met een brede grijns.

Ballard deed haar van afdelingswege verstrekte mondkapje voor: marineblauw met de letters LAPD in zilver langs de kaaklijn.

‘Je houdt het verkeer op, Smallwood,’ zei Ballard.

Moore keek Ballard aan.

‘Meen je dat?’ fluisterde ze. ‘Small wood?’

Vitello bediende de schakelaar van de lichtbak op het dak van de auto. Blauwe zwaailichten verlichtten de graffiti op de betonnen muren boven de tenten en hutjes aan beide kanten van het viaduct. Uiteenlopende versies van FUCK DE POLITIE EN FUCK TRUMP waren door schoonmaakdiensten overgeschilderd, maar in het doordringende blauwe licht waren de teksten nog goed leesbaar.

‘Zo beter?’ vroeg Vitello.

‘Er staat daar een kerel die een diefstal wil aangeven,’ zei Ballard.

‘Als jullie nou eens proces-verbaal opmaakten?’

‘Kan de tyfus krijgen,’ zei Smallwood.

‘Meer iets voor de recherche, als je ’t mij vraagt,’ voegde Vitello eraan toe.

Het gesprek, als je het zo kon noemen, werd onderbroken door de stem van een centralist die in beide auto’s te horen was en willekeurig welke 6-William-eenheid opriep – 6 voor Hollywood, William voor recherche.

‘Dat is voor jou, Ballard,’ zei Smallwood.

Ballard pakte de radio uit de lader in de middenconsole en nam het gesprek aan.

‘Zes-William-zesentwintig hier. We luisteren.’

De centralist vroeg haar in te gaan op een melding van een schietpartij met gewonden op Gower.

‘Dat is bij de Gulch,’ riep Vitello. ‘Hebben jullie nog assistentie nodig, dames?’

De afdeling Hollywood was opgedeeld in zeven verschillende surveillancezones, de Basic Car Areas. Aan Smallwood en Vitello was het gebied toegewezen dat ook de Hollywood Hills omvatte; de misdaadcijfers waren er laag en ze kwamen er voornamelijk witte

inwoners tegen. Die maatregel was genomen om te voorkomen dat ze in de problemen kwamen en te maken kregen met wetshandhaving onder minderheden. Dat had niet altijd goed uitpakt. Ballard had gehoord dat ze tieners te grazen namen die stiekem op Mulholland Drive parkeerden, waar je 's nachts van een fantastisch uitzicht over de stad kon genieten.

‘Ik denk dat we dit wel alleen afkunnen,’ riep Ballard terug. ‘Als jullie nou terugrijden naar Mulholland en de jeugd vertellen dat ze geen gebruikte condooms uit het raam moeten gooien? Daar wordt de stad een stuk veiliger van.’

Ze zette de automaat in drive en gaf gas, voor een van de twee kon reageren.

‘Arme kerel,’ zei Moore met medeleven in haar stem. ‘Agent Smallwood.’

‘Wat je zegt,’ zei Ballard. ‘En dat probeert hij elke nacht weer te compenseren.’

Moore schoot in de lach terwijl ze zuidwaarts scheurden over Cahuenga.

3

De Gower Gulch was de naam die van oudsher in Hollywood werd gegeven aan het kruispunt Sunset Boulevard en Gower Street. Bijna honderd jaar geleden was het een trefpunt voor dagloners en werkgemers. De arbeiders wachtten op de hoek op werk als figurant in de westerns die de studio's wekelijks draaiden. Veel Hollywood-cowboys stonden in vol ornaat op het kruispunt te wachten – met enorme hoeden, vesten, chaps en stoffige laarzen – dus stond het weldra bekend als Gower Gulch. Er werd verteld dat een jonge acteur met de naam Marion Morrison daar ooit een klusje had gekregen. Hij was beter bekend onder de naam John Wayne.

Vandaag de dag was de Gulch een winkelcentrum met de verweerde gevel van een stadje in het Wilde Westen en portretten van Hollywood-cowboys, van Wayne tot Gene Autry, aan de muur bij de Rite Aid-drugstore. Ten zuiden van de Gulch strekte zich een boulevard uit, aan de oostkant waarvan een reeks studio's ter grootte van sporthallen was gevestigd, helemaal tot aan de Paramount Studio's, het kroonjuweel van Hollywood. Deze telden meerdere verdiepingen en werden omgeven door muren van drieënhalve meter hoog en stalen hekken, als een gevangenis. Maar deze versperingen dienden om mensen buiten te houden, niet binnen.

De westzijde van Gower Street was van een geheel andere orde. Autoreparateurs en tapijthandels werden afgewisseld met apparte-

mentencomplexen op leeftijd waarvan alle ramen en deuren waren voorzien van anti-inbraaktraliën. De westzijde werd getekend door graffiti van een plaatselijke bende, Las Palmas 13, maar de muren van de studio's aan de oostkant werden ongemoeid gelaten, alsof de spuiters intuïtief wisten dat je de industrie die de stad had opgebouwd niet dwars moest zitten.

De melding bracht Ballard en Moore bij een straatfeestje op het parkeerterrein van een autobergingsbedrijf. Er hingen mensen rond op straat, merendeels zonder mondkapje en met veel aandacht voor de agenten van twee surveillancewagens die met tape een plaats delict afzetten op het geasfalteerde en met een hek omgeven parkeerterrein. Her en der stonden auto's in uiteenlopende stadia van reparatie en restauratie.

'Is dit echt ons pakkie-an?' zei Moore.

'Wel het mijne,' zei Ballard.

Ze opende het portier en stapte uit, in de wetenschap dat haar antwoord Moore uit schaamte zou doen volgen. Ballard was er wel zeker van dat ze Moores hulp hierbij nodig had.

Ze dook onder het gele lint door waarmee de ingang van de zaak was afgezet en vergewiste zich er al snel van dat het slachtoffer van de schietpartij niet meer ter plaatse was. Ze zag brigadier Dave Byron en een andere agent proberen een groep potentiële getuigen bijeen te drijven in een van de openstaande werkplaatsen. Twee andere uniformagenten legden een binnengrens om de eigenlijke plaats delict, die getekend werd door een plas bloed en troep die de verpleegkundigen hadden achtergelaten. Ballard liep recht op Byron af.

'Dave, wat heb je voor me?' vroeg ze.

Byron keek haar over zijn schouder aan. Hij droeg een mondkapje, maar ze zag de glimlach in zijn ogen.

'Nou, Ballard, op het menu staat ellende.'

Ze knikte naar hem, of ze even verderop konden gaan praten.

'Mensen, jullie blijven allemaal even hier,' zei Byron, en hij stak

zijn handen omhoog in een 'blijf hier'-gebaar, waaruit Ballard afleidde dat ze misschien geen Engels verstonden.

Byron liep met Ballard mee naar de voorkant van een roestig Volkswagenbusje. Hij keek even naar de aantekeningen die hij in zijn notitieboekje had gemaakt.

'Je slachtoffer heet waarschijnlijk Javier Raffa, eigenaar van de tent,' zei hij. 'Hij woont ongeveer een blok verderop.'

Hij wees over zijn schouder naar de buurt ten westen van de werkplaats.

'Voor wat het waard is: het is bekend dat hij in contact staat met Las Palmas,' zei Byron.

'Oké,' zei Ballard. 'Waar hebben ze hem naartoe gebracht?'

'Hollywood Pres. Hij was op het randje.'

'Wat zeggen de getuigen?'

'Weinig. Ik laat ze aan jou over. Blijkbaar zet Raffa elke oudejaarsavond de poort open en slaat hij een fust bier stuk. Dat is voor de buurtbewoners, maar er komen ook lui van Las Palmas kijken. Na het aftellen stonden er een paar in de lucht te schieten en opeens lag Raffa op de grond. Tot nu toe heeft niemand gezegd dat ze hem geraakt zagen worden. En er liggen overal patroonhulzen. Succes ermee.'

Ballard knikte naar een camera die op de hoek van de werkplaats aan de dakrand was gemonteerd.

'En de camera's?' vroeg ze.

'De camera's buiten zijn nep,' zei Byron. 'De camera's binnen zijn echt, maar ik heb ze niet gecheckt. Ik heb begrepen dat ze niet zo zijn gericht dat ze veel bij te dragen hebben.'

'Oké. Was jij hier eerder dan de ambulance?'

'Ik niet, maar een negenenzeventig wel. Finley en Watts. Ze zeiden dat hij aan het hoofd gewond was. Ze staan daar. Praat maar met ze.'

'Zal ik doen als het nodig is.'

Ballard ging na of een van de uniformagenten bij de afzetting

Spaans sprak. Ze sprak de taal zelf een beetje, maar niet genoeg om een getuigenverhoor te kunnen afnemen. Verderop zag ze een van de agenten het afzettingslint aan de buitenspiegel van een pick-up binden. Victor Rodriguez.

‘Mag ik V-Rod lenen om te tolken?’ vroeg ze.

Ballard had de indruk dat ze een frons op Byrons voorhoofd zag verschijnen.

‘Hoelang?’ vroeg hij.

‘Voorlopig alleen de getuigen en misschien ook familie,’ zei Ballard. ‘Ik haal wel iemand uit een andere eenheid als we iemand meenemen naar het bureau.’

‘Goed dan. Maar als er zich iets aandient, zal ik hem moeten oproepen.’

‘Dat spreekt vanzelf. Ik zal haast maken.’

Ballard liep naar Rodriguez, die was overgeplaatst vanuit Rampart en ongeveer een jaar bij deze afdeling werkte.

‘Victor, je komt een tijdje bij mij,’ zei Ballard.

‘O?’ vroeg hij.

‘Kom, we gaan de getuigen verhoren.’

‘Cool.’

Moore liep mee naar het groepje getuigen.

‘Ik dacht dat je in de auto bleef zitten,’ zei Ballard.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg Moore.

‘Het zou fijn zijn als iemand bij Hollywood Pres ging kijken hoe het slachtoffer ervoor staat. Pak jij de auto even?’

‘Shit zeg.’

‘Of je kunt de getuigen en de familie ondervragen. Dan ga ik zelf.’

‘Geef me de sleutels maar.’

‘Dacht ik al. De sleutels zijn nog in de auto. Laat even weten hoe het gaat.’

Ballard bracht Rodriguez met gedempte stem op de hoogte terwijl ze naar de getuigen toe liepen.

‘Geen suggesties,’ zei ze. ‘We willen alleen weten wat ze hebben gezien, wat ze hebben gehoord, wat ze zich kunnen herinneren voor ze meneer Raffa op de grond zagen liggen.’

‘Duidelijk.’

De volgende veertig minuten namen ze de verzamelde getuigen een snel verhoor af. Geen van hen had het slachtoffer neergeschoten zien worden. In afzonderlijke gesprekken vertelden ze ieder over een drukke, chaotische toestand op het terrein, waar de meeste mensen klokslag middernacht omhoog stonden te kijken toen vuurwerk en kogels de lucht in gingen. Hoewel niemand het zelf toegaf, erkenden ze dat sommige buurtbewoners zelf in de lucht hadden geschoten. Geen enkele getuige onthulde iets wat zo belangrijk was dat het een nader gesprek op het bureau rechtvaardigde. Ballard schreef hun adres en telefoonnummer in haar notitieboekje en waarschuwde hen dat rechercheurs van Moordzaken contact zouden kunnen opnemen.

Daarna riep ze Finley en Watts bij zich en vroeg naar hun eerste indruk van het misdrijf. Ze zeiden dat het slachtoffer bij aankomst niet meer reageerde op prikkels en geraakt leek te zijn door een vallende kogel. De wond was boven op zijn hoofd. Ze waren vooral bezig geweest de menigte in banen te leiden, weg van het slachtoffer, om ruimte te maken voor de hulpverleners.

Terwijl ze het gesprek met Finley en Watts beëindigde, kreeg Ballard een telefoontje van Moore, die in het Hollywood Presbyterian Medical Center was.

‘De familie van het slachtoffer zit hier. Zo meteen gaan ze horen dat hij het niet gehaald heeft,’ zei ze. ‘Wat wil je dat ik doe?’

Ik wil dat je je gedraagt als een goed opgeleide rechercheur, dacht Ballard.

‘Hou de familie daar vast,’ zei ze. ‘Ik kom eraan.’

‘Ik zal het proberen,’ zei Moore.

‘Niet proberen. Gewoon doen,’ zei Ballard. ‘Tien minuten. Spreken ze Engels?’

‘Weet ik niet.’

‘Oké, zoek dat uit en stuur me een bericht. Ik neem een tolk mee voor het geval dat.’

‘Hoe is het daar?’

‘Nu nog niet te zeggen. Als het een ongeluk was, is de schutter hier niet blijven hangen. En als het géén ongeluk was, staat het niet op camera en waren er geen getuigen.’

Ballard beëindigde het gesprek en liep naar Rodriguez.

‘Victor, je moet me even afzetten bij Hollywood Pres,’ zei ze.

‘Doen we.’

Ballard vertelde Byron waar ze naartoe ging en vroeg hem de plaats delict afgesloten te houden tot ze terug was.

Ze liep met Rodriguez over het terrein naar zijn auto en zag de eerste regendruppels tussen de patroonhulzen op het asfalt vallen.